

opusdei.org

Fer del món una llar: la paràbola del bon samarità

El Senyor va voler donar resposta a la pregunta «i qui són els altres que haig d'estimar?» amb una paràbola que té tres protagonistes: un hostaler, un samarità i un jueu. Una història que convida a transformar l'hotel d'aquest món en una veritable llar.

07/04/2022

Pocs edificis expressen de manera més precisa la globalització de la societat contemporània com un hotel. Si se'n redueixen els components fonamentals, es tracta d'un sostre i uns serveis per acollir els clients. Aquí també rau la seva condició paradoxal, ja que és un lloc anònim i, en cert sentit, despersonalitzat que intenta suplir els elements que ens són més íntims i necessaris; en definitiva, la mateixa llar.

Per això no pot deixar de cridar l'atenció que una paràbola que pretén donar una resposta a la pregunta «i qui són els altres que haig d'estimar?» (*Lc 10, 29*) tingui com a escenari un hostal, un modest hotel de poble. Semblaria més lògic parlar d'una família o de la relació entre amics per exemplificar l'amor genuí. Tanmateix, el Senyor prefereix descriure la relació entre tres desconeguts: un hostaler, un

samarità i un ferit. Tot i que el relat de Crist no ofereix tots els detalls de l'esdeveniment, és possible que passés quelcom com el que s'explica a continuació.

La mirada de l'hostaler

Podem imaginar que el dia estava transcorrent amb la normalitat de sempre. Clients que marxaven i clients que arribaven. Preparar el menjar i ordenar les habitacions. No s'acostuma a preguntar als forasters sobre les seves vides. Si alguna cosa ha après en aquests anys d'hostaler, ha estat que no hi ha res com la discreció. Ho considera part del seu ofici, com donar menjar, oferir un sostre sota el qual dormir i un foc per escalfar-se.

Però aquesta normalitat aparent s'esvaeix quan veu arribar un samarità acompanyat d'un jueu malferit. I no només això: el sorprèn la delicadesa extrema amb què tracta

el malalt. Les seves ferides estaven embenades i curades; l'ase, preparat per a un viatge rutinari, havia acabat portant el pes inert d'una persona gairebé morta. L'hostaler entén de primeres què ha passat: «De tant en tant apareix el miracle d'una persona amable, que deixa de banda les seves ansietats i urgències per prestar atenció, per regalar un somriure».^[1]

Entre els dos porten el jueu a una habitació. Potser l'amo de l'alberg se li apropa al pit i comprova que, efectivament, continua respirant. No pot evitar deixar anar un sospir d'alleujament. Després de deixar el ferit al llit, baixa les escales i es troba el samarità contemplant, cansat, les flames del foc. Sent la necessitat d'apropar-s'hi per preguntar-li què ha passat. És estrany, perquè si alguna cosa respecta en el seu ofici, és la discreció. Però és tant l'afecte que ha vist en aquest estranger que no es conté. S'asseu al seu costat i,

mentre mira el mateix foc, escolta amb atenció el relat del samarità.

L'emoció del samarità

Imaginem el foraster explicant les seves vivències del dia embargat per l'emoció, no obstant això, amb tota senzillesa. Mentre el vent colpeja lleugerament les febles parets de l'hostal, accepta el beuratge calent que li ha ofert l'hostaler per agafar forces. Les necessita, perquè des que havia vist el ferit estirat sense forces a la vora del camí cap a Jericó no ha parat. No podia negar que, quan el veié, «se'n compadí» (*Lc 10, 33*) i que sentí com «un llamp de compassió li arribava a l'ànima».^[2]

Llavors, va decidir aturar-se sense importar-li massa els seus negocis pendents. Va convertir l'aliment del seu viatge, una mica d'oli i de vi, en l'ungüent amb què va curar les ferides encara sagnants. Després, amb un esquinçall de la seva capa, va

improvisar un embenat i va muntar el dissortat sobre la seva cavalcadura. De les paraules entretallades del ferit li havia semblat entendre que, poc abans de la seva arribada, «casualment baixava per aquell camí un sacerdot; quan el veié, passà de llarg per l'altra banda» (*Lc 10, 31*), i que un levita va fer el mateix. Quan el samarità acaba el relat, observa la cara d'admiració del seu amfitrió. Però els dos s'adonen que s'ha fet tard. Es desitgen un bon descans i es dirigeixen a les habitacions respectives.

Els records del jueu

Enmig del silenci de la nit, el pobre jueu sembla que es desperta. No sap on és. L'únic que pot afirmar amb certesa és que tot el cos li fa mal i, alhora, a l'ànima sent un dolor més profund que el de les seves ferides i macadures. Potser el cap se'n va

ràpidament als seus éssers estimats, preocupats perquè no en tenen notícies. Per això intenta aixecar-se per tornar a casa, però comprova que és impossible.

Potser el jueu comença a repassar mentalment tot el que havia passat durant la jornada. Recorda bé «uns bandolers, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort» (*Lc 10, 30*). El que va passar després no ho té clar. Al cap hi té les persones que el van veure i van passar de llarg mentre ell, com podia, suplicava una ajuda.

Una imatge, la del samarità, l'assalta, i entén que ha estat ell qui l'ha curat i l'ha portat a aquest lloc. No sap com expressar el seu agraïment a aquest estranger. Ningú no l'havia cridat a complicar-se la vida d'aquesta manera. En canvi, era allà. «Quan es fa justícia a seques, no us estranyeu si la gent se sent ferida: demana molt

més la dignitat de l'home, que és fill de Déu. La caritat ha d'anar per dins i al costat, perquè ho dulcifica tot, ho deïfica: Déu és amor. Ens hem de moure sempre per Amor de Déu, que fa més fàcil d'estimar el proïsme, i purifica i eleva els amors terrenals».

[3]

* * *

L'endemà al matí, el samarità, «va treure's dos denaris i els va donar a l'hostaler dient-li: “Ocupa't d'ell i, quan jo torni a passar, et pagaré les despeses que facis de més”» (*Lc 10, 35*). No es tractava d'una petició corrent. Tot i que el samarità l'estava convidant a fer una tasca que estava relacionada amb el seu treball professional, clarament anava més enllà del que se li podia exigir. Des de quan un hostal era un lloc per tenir cura dels ferits? A més, l'hostaler tindria altra feina, la seva família, plans pendents. Però entre

ells ja s'havia despertat la confiança que sorgeix del veritable afecte cap als més necessitats. El dia anterior, l'hostaler havia descobert que tots els homes «som convidats a convocar i trobar-nos en un “nosaltres” que sigui més fort que la suma de petites individualitats».^[4] L'amor desinteressat de l'estranger li havia obert els ulls per percebre la caritat i el servei que s'amaga en qualsevol feina ben feta, també en la seva, perquè «cadascú a la seva feina, en el lloc que ocupa en la societat ha de sentir l'obligació de fer un treball de Déu, que sembri a tot arreu la pau i l'alegria del Senyor».^[5] El sostre del seu hostel era ara més que un simple sostre, perquè havia albergat un ferit; la suor del seu front amb què lluitava per aconseguir l'aliment necessari per a la seva família havia confortat també un necessitat.

En aquest sentit, Jesús ens convida a través de la paràbola sobre el bon

samarità a transformar l'hostal d'aquest món globalitzat en una veritable llar per a tots els homes i dones; en un lloc en el qual «el concepte de proïsme s'universalitza, però continua essent concret»,^[6] seguint l'exemple de Crist que, sent Déu, s'ha volgut fer home per ser molt a prop de cadascun de nosaltres. Ell mateix ens adreça les paraules amb què conclou l'explicació d'aquesta paràbola: «Ves, i tu fes igual».

Gaspar Brahm Mir

[1] Francesc, *Fratelli tutti*, núm. 224.

[2] J. Ratzinger, *Jesús de Nazaret I*, p. 238.

[3] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 172

[4] Francesc, *Fratelli tutti*, núm. 78.

[5] Sant Josep maria, *Amics de Déu*,
núm. 70.

[6] Benet XVI, *Deus caritas est*, núm.
15.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/fer-del-mon-
una-llar-la-parabola-del-bon-samarita-
com-en-una-pellicula/](https://opusdei.org/ca-ad/article/fer-del-mon-una-llar-la-parabola-del-bon-samarita-com-en-una-pellicula/) (04/04/2025)